

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201304
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015201304.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): I., narodený dňa XX.XX.XXXX, občan Vietnamskej socialistickej republiky, trvale bytom obec T., právne zastúpeného: REKEN & PARTNERS Law Firm, s.r.o., Tichá 45, Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2015/005964-004 zo dňa 09.06.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/173/2015-30 zo dňa 28.09.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/173/2015-30 zo dňa 28. septembra 2016 z a m i e t a .

Žalobcovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-1299-54/2015-PPC zo dňa 10.03.2015 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej len „prvostupňový správny orgán“ alebo „správny orgán prvého stupňa“) podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zákon“) s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona zamietlo žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania.

2. Žalobca dňa 20.08.2014 podal na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Hanoji žiadosť o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania, s tým, že správny orgán prvého stupňa po vyhodnotení dôkazov dospel k záveru, že skutočným dôvodom podanej žiadosti žiadateľa bolo

týmto spôsobom dostať sa na územie Slovenskej republiky a legalizovať si tu pobyť, preto žiadosti žalobcu nevyhovelo.

3. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2015/005964-004 zo dňa 09.06.2015 potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol dôvodiac, že rozhodnutie vydané prvostupňovým správnym orgánom považuje za vydané v súlade so zákonom s tým, že nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by odôvodňovali zmenu či zrušenie napadnutého rozhodnutia.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2015/005964-004 zo dňa 09.06.2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania a to pre nesplnenie podmienky v zmysle ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g/ zákona s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal.

5. Krajský súd vyslovil názor, že hoci žalobca nepredložil spolu so žiadosťou o udelenie pobytu žiaden formálne spracovaný podnikateľský zámer, ktorým by dokladoval účel pobytu a území SR, poskytol zastupiteľskému úradu SR vo Vietname pri vstupnom pohovore dostatok informácií o zámeroch podnikat' na území SR prostredníctvom spoločnosti VINA EURÓPA, s.r.o., ktoré spolu s informáciami získanými od jediného spoločníka a konateľa tejto spoločnosti umožňovali správne orgánu i Ministerstvu hospodárstva SR vytvoriť si dostatočný obraz o prínose plánovanej podnikateľskej činnosti žalobcu a spoločnosti, ktorej sa mal stať konateľom, pre hospodárske záujmy SR. Konštatoval, že pri rozhodovaní o žalobcovej žiadosti postupoval správny orgán v súlade so zákonom, keď vzal do úvahy neodporúčajúce stanovisko zastupiteľského úradu SR vo Vietname, ako aj vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR, že podnikateľská činnosť žalobcu nebude prínosom pre hospodárstvo SR. Záver žalovaného o tom, že udelenie prechodného pobytu žalobcovi na území SR na účely podnikania nie je vo verejnom záujme a z toho vyplývajúce zamietnutie jeho žiadosti sa v žiadnom z namietaných ohľadov neprieči zákonu a nevybočuje z jeho medzí a hľadísk.

6. K námietke žalobcu týkajúcej sa dĺžky trvania konania pred správnym orgánom prvého stupňa súd uviedol, že zákonom stanovená lehota 90 dní na rozhodnutie o žiadosti o udelenie prechodného pobytu začala prvostupňovému správne orgánu plynúť odo dňa, kedy mu bola žiadosť a k nej prislúchajúca dokumentácia predložené na posúdenie. Keďže v danom prípade sa tak stalo až dňom 06.11.2014 (hoci žalobca podal žiadosť o udelenie prechodného pobytu na zastupiteľskom úrade SR v Hanoi už dňa 20.08.2014) konštatoval, že správny orgán prvého stupňa ešte pred uplynutím stanovenej lehoty požiadal dňa 29.01.2015 nadriadený orgán o jej predĺženie. Odvolací orgán v súlade s § 125 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov predĺžil zákonnú lehotu na rozhodnutie o žalobcovej žiadosti do 06.03.2015, nakoľko vtom čase ešte nemal správny orgán prvého stupňa k dispozícii odpovede na dožiadania súvisiace s predmetom konania adresované iným orgánom a inštitúciami. Keďže k rozhodnutiu vo veci došlo dňa 10.03.2015, správny orgán prvého stupňa o 4 dni prekročil odvolacím orgánom predĺženú lehotu, čo je nepochybne porušením zákona v postupe správneho orgánu, ktoré však nemohlo spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia ako takého a zakladať pre správny súd legálny a legitímny dôvod na jeho zrušenie.

7. Vzhľadom na to, že správne orgány oboch stupňov v konaní dostatočne zistili skutkový stav, tento po právnej stránke správne posúdili a svoje závery aj náležite zdôvodnili, dospel krajský súd k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 190 S.s.p. zamietnuť, nakoľko postup i rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) podal proti rozsudku v celom rozsahu v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že

- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- podľa sťažovateľa rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, správny orgán dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť ako i pre nedostatok dôvodov, pričom sťažovateľ má za to že, zistenie skutkového stavu žalovaným ako i prvostupňovým orgánom nie je dostatočné pre posúdenie veci, ako aj z dôvodov uvedených v odvolaní voči rozhodnutiu prvostupňového orgánu ako aj v konaní žalovaného a prvostupňového orgánu je taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia,
- sťažovateľ považuje rozhodnutie za nezákonné a nepreskúmateľné,
- správny orgán (tak žalovaný ako aj prvostupňový orgán) porušil základné pravidlá správneho konania vyplývajúce z § 3 ods. 1 a 4 Správneho poriadku tým, že bezdôvodne porušili zákonnú lehotu na rozhodnutie a súčasne túto vec nevybavili včas a bez zbytočných prieťahov s použitím najvhodnejších prostriedkov,
- rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci s tým, že Ministerstvo hospodárstva SR v tomto konaní nemohlo kvalifikovane uviesť (z podkladov mu zaslaných na posúdenie prínosu podnikateľskej činnosti žalobcu žalovaným), či podnikateľská činnosť sťažovateľa bude alebo nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, nakoľko mu žalovaný ani nemohol zaslať dostatočné informácie na objektívne posúdenie podnikateľskej činnosti, keďže v tomto konaní nebol sťažovateľom predložený (z dôvodu, že takúto povinnosť sťažovateľ nemal) podnikateľský zámer jeho činnosti,
- správny orgán je povinný udeliť cudzincovi pobyt v prípade, ak spĺňa podmienky dané zákonom o pobyte (t.j. správny orgán nemá možnosť inej správnej úvahy v konaní, na rozdiel od ustanovení predchádzajúceho zákona o pobyte cudzincov č. 48/2002 Z.z., ktorý vyslovene uvádzal, že na udelenie pobytu nie je právny nárok), čím žalovaný porušil toto právo sťažovateľa, nakoľko sťažovateľ preukázateľne splnil všetky podmienky dané zákonom o pobyte,
- nie je z rozhodnutia zrejme ako sa žalovaný vysporiadal so žiadosťou sťažovateľa z pohľadu tvrdenia a samotného účelu jeho žiadosti (uvádza, že to nepovažuje za relevantné), ktorým bolo bez pochybností riadne vykonávanie činnosti konateľa spoločnosti,
- prvostupňový orgán pri rozhodovaní vychádzal len v zásade z ničím nepodloženého vyjadrenia Ministerstva hospodárstva SR, pričom v rozhodnutí chýba správna úvaha prvostupňového orgánu k aplikačnej prednosti verejného záujmu, čím nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, nakoľko rozhodnutie žalovaného nemôže byť v tak závažnej veci ako je zamietnutie žiadosti o udelenie povolenia na pobyt na účel podnikania postavené na dohadoch,
- žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal s námietkami a tvrdeniami sťažovateľa uplatnenými v odvolaní,
- rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože ako také nie je jasné a zrozumiteľné, tiež nie je náležité odôvodnené, teda je nezákonné a zmätočné,
- krajský súd sa s tvrdeniami sťažovateľa v rozsudku vôbec nevysporiadal, resp. vysporiadal nedostatočne, čím podľa názoru žalobcu nesprávne vec právne posúdil a súčasne nedostatočne sa vysporiadal s dôvodmi uvedenými v žalobe, čím nedostatočne odôvodnil rozsudok a tým odňal sťažovateľovi možnosť konania pred súdom.

9. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

B)

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa poukázal na vyjadrenie k žalobe a stručne uviedol priebeh správneho konania.

11. K námietke sťažovateľa, ktorou tento poukazuje na nezákonnosť rozhodnutia o predĺžení lehoty v konaní a poukazuje na to, že konanie o pobyte sťažovateľa sa nedá považovať za obzvlášť zložité s tým, že súd sa touto námietkou nedostatočne zaoberal žalovaný uviedol, že tieto tvrdenia sťažovateľa nie sú dôvodné. Po preskúmaní spisového materiálu bolo zistené, že celý postup správneho orgánu bol v súlade so zákonom. Z konania je zrejmé, že v ňom bolo značné množstvo nezrovnalostí, ktoré bolo potrebné preveriť. Preto považuje za štandardný postup správneho orgánu, ktorý vzhľadom na závažnosť prípadu požiadal o predĺženie lehoty nakoľko bolo potrebné vypočúť účastníka konania, resp. splnomocneného zástupcu k predmetnej veci. Vyjadril názor, že uvedený postup bol zvolený z dôvodu, aby bol spoľahlivo zistený skutkový stav veci.

12. Poznamenal, že je štandardným postupom osloviť pri povoľovaní prechodného pobytu na účel podnikania Ministerstvo hospodárstva SR, aby vyslovilo svoj názor, či podnikateľská činnosť konkrétneho subjektu bude prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Podľa názoru žalovaného, nie je v moci ani sťažovateľa, ani správneho orgánu vo svojom konaní spochybňovať vydané stanovisko Ministerstva hospodárstva, ktoré je štátnym orgánom s určitou právomocou, ako aj zastupiteľského úradu, ktorý je prvým a priamym kontaktom so žiadateľom o pobyt. Mal za zo, že nie je dôvod predpokladať, že by vydané stanovisko, ktoré vo svojom konaní použil správny orgán, bol dôvod spochybňovať.

13. V ďalšom dodal, že správny orgán má zo zákona možnosť vyžiadať si stanovisko od príslušných štátnych orgánov. Zákon zároveň negarantuje právo cudzinca na pobyt v spojitosti s jeho podnikaním na území Slovenskej republiky. Zároveň sťažovateľ nemá na území Slovenskej republiky také rodinné väzby, ktoré by zaväzovali správny orgán prihliadať na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

14. Žalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „S.s.p.“) postupom podľa § 492 ods. 2 S.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť žalobcu je nutné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.06.2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

Podľa § 22 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov), prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý a) podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo b) koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu. Policajný útvar udelí prechodný pobyt na účel podnikania na predpokladaný čas podnikania, najviac však na tri roky.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, žiadosť o udelenie prechodného pobytu podáva štátny príslušník tretej krajiny osobne v zahraničí na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, ktorý mu vydal cestovný doklad, alebo na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, v ktorom má bydlisko, ak tento zákon neustanovuje inak; ak nie je takýto zastupiteľský úrad alebo v prípadoch hodných osobitného zreteľa určí ministerstvo zahraničných vecí po dohode s ministerstvom vnútra iný zastupiteľský úrad, na ktorom štátny príslušník tretej krajiny podá žiadosť o udelenie prechodného pobytu. Zastupiteľský úrad, ktorý žiadosť prijal, vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, zastupiteľský úrad, ktorý žiadosť prijal, vykoná so žiadateľom o udelenie prechodného pobytu osobný pohovor na účel predbežného posúdenia žiadosti. Pohovor sa vedie v štátnom jazyku alebo inom, obom stranám zrozumiteľnom jazyku. O pohovore vyhotoví zastupiteľský úrad písomný záznam, ktorý priloží k žiadosti o udelenie prechodného pobytu. Záznam sa vyhotoví v jazyku, v ktorom sa viedol pohovor, a musí byť podpísaný žiadateľom; ak pohovor nebol vykonaný v štátnom jazyku, zastupiteľský úrad vyhotoví preklad záznamu do štátneho jazyka a opatrí ho osvedčovacou doložkou zastupiteľského úradu. Ak žiadateľ neovláda štátny jazyk, môže si na vlastné náklady zabezpečiť tlmočníka, ktorý je povinný podpísať záznam. Zastupiteľský úrad zašle policajnému útvaru spolu so záznamom a jeho prekladom aj svoje stanovisko k udeleniu prechodného pobytu, v ktorom uvedie, či udelenie prechodného pobytu odporúča alebo neodporúča s uvedením konkrétnych dôvodov.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na

- a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia,
- b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu,
- c) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu.

Podľa § 33 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri posudzovaní podnikateľského zámeru, ktorý štátny príslušník tretej krajiny predložil podľa § 32 ods. 5 písm. a), si vyžiada stanovisko od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je

- a) prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky alebo
- b) prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky a predložený podnikateľský zámer bude slúžiť na realizáciu inovatívneho projektu.

Podľa § 33 ods. 6 zákona, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak

- a) štátny príslušník tretej krajiny je nežiaducou osobou,
- b) je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie,
- c) štátny príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky na udelenie prechodného pobytu,
- d) štátny príslušník tretej krajiny uzavrel účelové manželstvo,
- e) štátny príslušník tretej krajiny uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby,
- f) údaje v cestovnom doklade nezodpovedajú skutočnosti,
- g) udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme,
- h) je zjavné, že zabezpečené ubytovanie na území Slovenskej republiky nespĺňa minimálne požiadavky podľa osobitného predpisu,
- i) úrad práce, sociálnych vecí a rodiny vydá potvrdenie podľa odseku 3, ktoré obsahuje nesúhlas s obsadením voľného pracovného miesta,
- j) ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 4 a platnosť jeho cestovného dokladu je kratšia ako 90 dní,
- k) ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 4 a je dôvodné podozrenie, že po skončení platnosti prechodného pobytu neopustí územie Slovenskej republiky, alebo
- l) ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 5

a

1. zamestnávateľ, ku ktorému má byť vykonaný vnútropodnikový presun, bol založený s hlavným cieľom uľahčovať vstup zamestnancom presunutým v rámci zamestnávateľa alebo tej istej skupiny zamestnávateľov, alebo

2. vyčerpal maximálnu dĺžku pobytu podľa § 23 ods. 5.

16. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačného konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany jeho práv proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým došlo k potvrdeniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania, preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a či kasačné námietky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

17. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu ako aj správnej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

18. Kasačný súd mal za preukázaný (nesporný) skutkový stav tak, ako ho zistil a konštatoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí, preto sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi rozsudku krajského súdu, ktorý dôvodne dospel k tomu, že „záver žalovaného o tom, že udelenie prechodného pobytu žalobcovi na území SR na účely podnikania nie je vo verejnom záujme a z toho vyplývajúce zamietnutie jeho žiadosti, sa v žiadnom z namietaných ohľadov neprieči zákonu a nevybočuje z jeho medzí a hľadísk.“

19. Podľa názoru kasačného súdu mali správne orgány dostatok informácií na posúdenie žiadosti sťažovateľa (v prípade sťažovateľa sa jedná o slobodného muža vo veku 23 rokov, ktorý nikde nebol na území Slovenskej republiky ani na území krajín EÚ, neovláda slovenský jazyk a anglický jazyk ovláda len trochu, nemá vedomosti o podmienkach podnikania ani života na Slovensku, v krajine pôvodu podniká v oblasti predaja elektroniky) a na ich podklade na zistenie skutkového stavu v miere dostatočnej na rozhodnutie vo veci, preto kasačný súd nemohol inak, ako súhlasiť s právnymi závermi krajského súdu, ktorý po preskúmaní veci zamietol žalobu sťažovateľa.

20. Námietky sťažovateľa nemali charakter spôsobilý učiniť rozsudok nepreskúmateľný z dôvodu pochybností o dostatočne zistenom skutkovom stave, najmä ak z listín tvoriacich súdny a pripojený administratívny spis (predovšetkým stanovisko Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Hanoji č. 5747/2014-VNVV/KO zo dňa 10.09.2014 a vyjadrenie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 12968/2015-3040-08546 zo dňa 13.02.2015) vyplýva odporúčanie na neudelenie povolenia na prechodný pobyt sťažovateľa na účel podnikania, nakoľko sa javí, že sa jedná iba o spôsob, akým chce sťažovateľ získať povolenie k pobytu v schengenskom priestore s tým, že podnikateľská činnosť sťažovateľa nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

21. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa, ktorou tento spochybňoval relevanciu vyjadrenia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky k jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania považoval kasačný súd za dôležité uviesť, že podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov v spojení s ustanovením § 33 ods. 2 zákona je správny orgán pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu povinný prihliadať (okrem iného) na verejný záujem (záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom) - osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky (či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny bude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky), ku ktorým je kompetentný vyjadrovať sa ako ústredný orgán štátnej správy práve Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nakoľko je žiaduce, aby sa regulovala situácia

hospodárskeho trhu a trhu práce aj tým spôsobom, že správne orgány dozerajú na imigráciu cudzincov, ktorých podnikateľská činnosť (a s tým súvisiaci pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky) má nepochybne vplyv na hospodárstvo Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že ako hospodárny sa javí len prechodný pobyt takého cudzinca, ktorého podnikateľská činnosť bude benefitom pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

22. V súvislosti s prejednávanou vecou poukazuje kasačný súd na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorej sa rozoberá problematika udeľovania prechodného pobytu štátnym príslušníkom tretích krajín na území Slovenskej republiky na účel podnikania s poukazom na verejný záujem, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža 8/2012 zo dňa 24.02.2012:

„I. Policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada zo zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy síce cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre Slovenskú republiku, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na našom území nežiaduci. Tým je umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, napríklad od orgánov územnej samosprávy. Verejný záujem je záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom.

II. Záujem na regulovaní počtu cudzincov z tretích štátov na určitom území (za situácie, keď cudzinec ako účastník správneho konania svoju žiadosť o povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania zakladá na podnikateľskej činnosti, o ktorú nemá záujem miestny úrad a prínos podnikania cudzinca možno hodnotiť negatívne aj podľa ďalších orgánov správy) je vo verejnom záujme Slovenskej republiky.“

23. Kasačný súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať a ktorý nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správnym záverom o tom, že bolo spoľahlivo zistené, že udelenie povolenia na prechodný pobyt sťažovateľovi nie je vo verejnom záujme. Kasačný súd preto nemal pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov o naplnení dôvodov na zamietnutie žiadosti sťažovateľa o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania.

24. V zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliadal aj na stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu, ktoré v predmetnej veci nemalo odporúčací charakter. Je nutné zdôrazniť, že zastupiteľský úrad a jeho stanovisko vo veci má pri samotnom rozhodovaní nezastupiteľné miesto, nakoľko Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Hanoji malo priamy osobný kontakt so žiadateľom (či pri podaní žiadosti alebo počas osobného pohovoru) a tak mali pracovníci veľvyslanectva možnosť vytvoriť si predstavu nielen o osobe sťažovateľa, ale o celkovom zámere žiadosti o prechodný pobyt.

25. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej namietal, že preukázateľne splnil všetky podmienky dané zákonom, čím došlo zo strany žalovaného k porušeniu zákona, keďže mu pobyt na území Slovenskej republiky neudelil. K tomu kasačný súd poznamenáva, že zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 22 presne špecifikuje podmienky udelenia prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na území Slovenskej republiky na účel podnikania, pritom platí, že až po ich splnení je správny orgán oprávnený prechodný pobyt udeliť. Nakoľko v prejednávanom prípade na základe uvedeného boli dané dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 zákona, kasačný súd nemohol konštatovať, že žalovaný sa dopustil namietaného porušenia zákona.

26. Je potrebné pripustiť, že v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení zákonnej lehoty na rozhodnutie, čím vec nebola vybavená včas a bez zbytočných prietáhov, žalobca dôvodne vytýkal žalovanému, že nerozhodol v rámci zákonnom stanovenej lehoty (dokonca ani v rámci predĺženej lehoty), tento nedostatok, ako vyplýva z rozhodnutia súdu prvého stupňa, však nemohlo mať za

následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia ako takého a zakladať pre správny súd legálny a legitímny dôvod na jeho zrušenie.

27. Na základe uvedeného sa kasačný súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a ani námietky sťažovateľa uvádzané v kasačnej sťažnosti proti rozsudku súdu prvého stupňa neboli spôsobilé spochybniť závery, ku ktorým tento súd dospel a dostatočne presvedčivým spôsobom uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. O zákonnosti takéhoto postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky. Kasačný súd konštatuje, že ďalšie námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako bezpredmetné, preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol podľa ustanovenia § 461 S.s.p.

28. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.)

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.